

Grôôt Bosch' Dictee 1997

Mee mès en vurk

Elleken dag zeet ons moeder: 'Ge vrit as 'n vèrke. Doede dè ok as ge op 'n ander it?' Affijn, sinds de carneval mak ik progressie, want toen kreeg ik vekeering mee Monieke. Dè begos zon bietje toen we bij Limburgia wè over de Kleinkeinder stonne te klasjenere. En veur ik 't wist, waar 't zô wijd. Sindsdien it ik mee mès en vurk en mak ik hil wè mee.

Bevobbeld mee de Paose nog. Toen zouwe we 's mèrges brunse bij m'n mèske thuis. De pa van Monieke had wè klaorgemakt. D'rren ouwe stikt normaol in de keuke ginne pôôt uit, mar nouw had ie veur ieders 'n paosei gekokt. Dieje mens had die eikes veuls te lang op 't vuur laote staon en daordeur ware ze allemaol vaneiges gruun geworre. En nie allenig dè: vanbinne ware ze zô hard as 'nnen bikkel ok nog ok nog. De kluns.

'Dè doen we vanaovond beter', zin dieje gèk. 'Mooi nie', riep m'n schônmoeder. 'Gij blèft uit de keuke, want we dinere buiteshuis. Vleejaor wouwde.gij wel, mar ikke nie. En di jaor is 't andersom.'

Dus zate wij tege zesse in zon restaurant. Ge wit wel: veul glas en uitzicht op de rondweg. Moniek d'r bruurkes viete gruuntesoep mi bèllekes veuraf en wij 'n pasteike. Dè gong nog hèndig zat, mar mee de gruunte ha'k 't moeilijker. De èrwjtjes en worteltjes rolde gelijk van m'n bestèk. Gelukkig waar 't toetje wir 'n flùtje van 'nne cent: sjeklade-ijs mee nùtjes. Lèkker war!